

SOARELE UMBRIȚ

A doua parte din seria VISE ÎNTUNEcate

N.K. JEMISIN

NAUTILUS
fantasy

SOARELE UMBRIT

N.K. JEMISIN

Traducere din limba engleză

MONICA ȘERBAN

STEPHEN CHANE,

The Black Riders and Other Lines

N.K. Jemisin

SHADOWS OF THIN AIR

Copyright © 2013 by N.K. Jemisin

© Nemira, 2013

Redactor: Georgeta PARASCHIV

Text: Estelina DORȘI

Traducător: Ana FLORESCU

Tipografia executivă de tipografie EUROBUSINESS

Toate drepturile sunt rezervate și orice reproducere sau distribuție în orice formă și prin orice mijloc de comunicație este strict interzisă. Acest volum conține textul integral de text.

Cuprins

1	Încercarea Împărtașitorului	7
2	Testul vânătorului	19
3	Încercarea fecioarei	29
4	Nesomn	38
5	Purtătorul de zeciuală	47
6	Cucerirea	60
7	Umbra	73
8	Otrava	87
9	Curtarea	93
10	Sonta-i	102
11	Trădarea	110
12	Al doilea test	119
13	Răgazul	128
14	Merik-ren-aferu	138
15	O chemare la arme	150
16	Prețul unui Împărtașitor	155
17	O negociere la sânge	166
18	O negociere a tăcerii	176
19	Sălbaticii	184

Respect	20	Momeala	193
	21	Capcana	205
	22	Retragerea	213
	23	Negocierea magiei	226
	24	Moștenirea	237
	25	Negocierea suferinței	248
	26	Învățătorul	257
	27	Visând cu ochii deschiși	269
	28	Milă	277
	29	Protectorii	284
	30	Numele de suflet	296
	31	Coșmarul	308
	32	Moartea	316
	33	Invitația	332
	34	Bocetul	340
	35	Liniștea	349
	36	Moștenirea	362
	37	Căpetenia războiului	375
	38	Tainele	387
	39	Începe războiul	396
	40	Alianța	407
	41	Pace sfărâmată	418
	42	Întoarcerea	431
	43	Bătălia cârnii	443
	44	Bătălia sufletului	457
	45	Bătălia sângelui	475
	46	Prințul Apusului de Soare	480
	47	O slujitoare a păcii	496
		Glosar	505
		Mulțumiri	513

Încercarea Împărtășitorului

Existau 256 de locuri unde cineva s-ar fi putut ascunde în propria carne. Soldatul care-și dădea sufletul sub mâinile lui Hanani dispăruse iute, găsindu-și adăpost undeva în adânc. Ea-i scotocise inima, creierul și măruntaiele, deși sufletul poposea în acele organe mult mai rar decât își închipuiau muritorii de rând. Îi cercetase gura și ochii, pe aceștia din urmă cu mare grijă. Într-un târziu, în spatele unui lob al ficatului, îi descoperi urma sufletului și se luă după ea până când ajunse într-un vis cu ruine adumbrite.

Mormane de pietriș se iveau sumbre dintre cețurile amurgului, construcții sfărâmate, atât de masive, încât și o singură cărămidă ar fi depășit în înălțime un om, forme atât de stranii, încât nu le pricepea scopul. Un palat? Un templu? Orișicum, ascundeau ceva. Sub tălpile sale, praful sclipea mai ceva decât mica. Fiecare pas stârnea un milion de stele. Avu grijă să le așeze pe toate la loc în urma ei.

Pentru a-l găsi pe soldat, Hanani trebuia să se obișnuiască, înainte de toate, cu împrejurimile. Nu-i venea greu să-și folosească voința pentru a pune ruinele în ordine. Pur și simplu se ghemuise ca să atingă pământul. Firișoare de ichor de vise, de un galben-aprins, strălucitoare, se scurseră din vârful degetelor ei și plutiră pentru o

clipă deasupra pământului, înainte de a dispărea în el. După numai o clipă, praful se înalță în aer pentru a sigila piatra crăpată: vestitorul schimbării. Apoi pământul se crăpă și solul se zgudui, în timp ce cărămizile uriașe se îndreptară și porniră să zboare spre cer, îmbinându-se zgomotos pentru a da naștere coloanelor și zidurilor. Pretutindeni în jurul ei, dacă s-ar fi hotărât să privească, se contura un oraș monstruos, profilându-se amenințător pe cerul înclinat. Însă când orașul se termină cu totul, ea se ridică și porni la drum fără a se uita în jur. Avea lucruri mult mai însemnate de făcut.

- Durează mai mult decât ar trebui.
- Rana este pe vindecate.
- Nu ne ajută cu nimic dacă el moare.
- Nu va muri. Se află în grija ei. Privește.

După ce trecu de o arcadă din piatră, Hanani se opri și se răsuci pe călcâie ca s-o cerceteze. Arcada era cât un stat de om, singurul lucru cu proporții firești în peisajul de vis. Dincolo de ea se întindeau aceleași umbre care învăluiau totul ca într-un giulgiu... Nu. Umbrele deveneau mai întunecate aici.

Furișându-se cu grijă, tot mai aproape, Hanani încercă să treacă pe sub arcadă.

Umbrele o împinseră înapoi.

Își imaginează iluminarea.

Umbrele se adânciră.

După ce chibzui o clipă, chemă în ajutor durerea, frica și furia, înconjurându-se cu ele. Încăpățânarea umbrelor se topi, iar sufletul soldatului își recunoscă perechea. Trecând pe sub arcadă, Hanani se trezi într-o grădină interioară, dintr-acelea care ar fi trebuit să răcorească inima oricărei case. Din nefericire, cea de aici era moartă. Privi împrejur, ferindu-se de palmierii îndoșiți, cu frunza despătată, și de lacrima-lunii, ai cărei lujeri se uscaseră și se încruntă când văzu straturile de flori zdrobite. Observă imediat ceva dincolo de ele: în inima grădinii, ghemuit și doborât de durere, zăcea soldatul.

Oprindu-se o clipă, Hanani își îndreptă din nou atenția spre tărâmul deșteptării.

- Dayu? Voi avea nevoie, curând, de mai multă fiere de vise.

Respectiv – Da, Hanani... Ăăă, adică Împărtășitor-Învățăcel.

Hanani reveni în grădina ascunsă din vis. Soldatul zăcea cu genunchii la gură. Își cuprinsese umerii cu brațele, parcă pentru a-și mai alina suferința. Din pântecul spintecat i se revărsau mațele. Nu zărea nimic dincolo de ele, afară de cordonul ombilical perfid, care-i lega pe amândoi.

Moartea, glăsui aerul din jurul lui.

– Nu aici, petiționarule, răspunse ea. Acesta-i tărâmul umbrelor. Există locuri mai bune în care să-ți dai sufletul.

El nu se urni, tânjind iarăși după moarte. Ea se împotrivi din nou. *Amintiri*, îi oferi ea, pentru a-l ademeni.

Neliniștea răbufni în rotocoale reci, alb-violet, învăluind locul și dând naștere unei noi siluete. Un alt bărbat, mai bătrân, cu o barbă ca a celor cu sânge nordic. Purta haine de soldat, dar se vedea clar că avea un rang mai înalt decât al soldatului lui Hanani. Să fi fost neam cu el? Poate un maestru? Un iubit? Oricum, cineva drag, nu încăpea îndoială.

– S-a dus, șopti soldatul. S-a dus fără mine.

– Fie ca Ea să-l odihnească în pacea Ei pe veci, rosti Hanani.

Întinzându-și mâinile de-o parte și de alta, își plimbă ușurel degetele prin inelul de ceață. În urma atingerii, fire roșu-aprins, delicate, se amestecau și fremătau, născând aburi albi.

– Dar ce face, folosește și mai multă fiere de vise? Curând o să rămână fără ea.

– Atunci îi vom mai da. Ticăloșii din deșert aproape că l-au tăiat în două, la ce te așteptai?

Soldatul lui Hanani gemu și se încovoie și mai tare, în timp ce firele roșii izvorau din pereți și piereau absorbite de pielea lui. Brusc, cețurile pâlpairă, năluca soldatului bărbos topindu-se precum umbrele. Se iviră alte priveliști în loc, pătrunzând unele într-altele și pâlind cu fiecare răsufare. O cornișă însingurată pe un zid. Un antrenament cu spada. Un pat de cazarmă. O barjă pe râu.

Hanani îndemnă amintirile să continue, strecurând sugestii tainice și dirijându-le astfel pe alte căi. *Cei dragi. Viața*. Scenele se schimbară pentru a-i cuprinde pe soldatul bărbos, dar și pe alții,

Respe desigur, camarazii petiționarului sau cei din aceeași castă. Râdeau, vorbeau și-și vedeau de treburile lor zilnice. În vreme ce fantasmele curgeau lent una după alta, Hanani se întinse și-și vârî cu grijă mâna în rana care îl mistuia lacom pe bărbat. Prima atingere îi pricinui o durere năucitoare în tot brațul, ca o lovitură rece, îngrozitor de rece! Icnî și se luptă cu nevoia de a țipa, iar degetele îi înțepeniră, îi înghețară, apoi îi crăpară...

Nu. Rosti silabele numelui ei de suflet în minte și un val limpede trecu peste ea. Un semn că totul era doar un vis, iar ea, stăpâna lui. *Această durere nu-i a mea.* Când își trase mâna înapoi, o văzu nevătămată.

Însă bărbatul nu se simțea mai bine, suferința îl înghițea puțin câte puțin. Se concentrează din nou asupra imaginilor și zări o tavernă. Petiționarul nu se afla acolo, deși cel îndrăgît și mort și alți camarazi se zăreau înăuntru, hohotind și îngânând un cântec desfrânat. O năluca periculoasă, intui ea pe neașteptate. Petiționarul fusese rănit în timpul unui atac, iar bărbatul drag lui, ucis. Habar nu avea dacă și restul camarazilor căzuseră pradă morții. Dacă da, atunci ceea ce încerca să facă nu i-ar fi putut decît înteți pofta de moarte.

Nu avea încotro. Trebuia să încerce.

- De parcă ai vrea *dinadins* s-o vezi cum greșește, Yehamwy.
- Bineînțeles că nu. Consiliul nu dorește decît să fie sigur de harurile ei.

- Iar în cazul în care *Consiliul* ar ști un lucru despre tămăduire, acela ar fi...

- Ce-i cu zgomotul ăsta?

- Nu sunt sigur. Vine dinspre alcovurile de zeciuială. Dayu? Este totul în ordine, băiete?

Neatenția poate fi primejdioasă, chiar fatală, în narcomanție. Călăuzindu-și gândurile spre datoria sa, Hanani reconstrui scena din tavernă în jurul soldatului. Camarazii lui încetară să mai cânte și se întoarseră spre el, întâmpinându-l cu salutări, aduceri aminte și pocale pline ochi cu băutură.

Berea strălucea roșiatică în lumina visului. În spatele lor, Hanani făcu în așa fel ca năluca soldatului bărbos să se risipească în liniște.

Resp— Ascultă, îi zise ea petiționarului. Camarazii tăi te așteaptă. Nu te duci cu ei?

Bărbatul gemu, se săltă în picioare și porni spre tovarășii săi de arme. Un vânt puternic străbătu peisajul din vis, măturând orașul și umbrele. Hanani își uni voința cu a soldatului și grădina dispăru rotindu-se, umbrele sale fiind, dintr-odată, înlocuite cu lămpile strălucitoare și pereții tavernei. Însă locul unde zăcuse bărbatul rămase, fiindcă durerea încă îl mai lega cu putere de el. Nevoită, Hanani atinse marginea spațiului micșorându-l, prefăcându-l într-o sferă de sticlă mică, atât cât să încapă în palmă. Soldatul se uită cu jale la Hanani și strânse sfera micuță la piept, însă nu se împotrivi când Hanani îi reteză mațele, lăsându-le să cadă liber, distrugând astfel legătura dintre ei. Îi lipi capătul retezat ce atârna de burtă și acesta dispăru, la fel ca și rana însăși. În cele din urmă, invocă hainele, care se amestecaseră încetoșate înainte ca mintea lui să le dea forma unui guler cenușiu-ăgat și a unei fustanele purtate de gărzile orășenești gujaareene.

Soldatul o salută scurt din cap, apoi se întoarse la camarazii săi. Aceștia îl înconjurară, îmbrățișându-l și începură să plângă cu toții. Acum nu se mai afla în primejdie și ei trebuiau să îi mulțumească că-l făcuse din nou întreg, în trup și în suflet. *Sunt împărtășitor acum!*

Dar nu, aceasta era doar o presupunere. Dacă trecuse peste încercarea de a deveni un membru deplin al Căii Împărtășitorilor, asta era o chestiune hotărâtă de frații ei de cale, iar Consiliul o adeverea, fără a ține seama de cât de bine se descurcase. Ar fi fost o nebunie să-și scape emoțiile de sub control în timp ce rămânea în starea de vis. Nu avea de gând să se nenorocească făcând o greșală copilărească. Așadar, cu un suspin adânc, se concentră și mai mult, descătușând visul soldatului și urmărind firul de un roșu-stins, care-i va aduce sufletul înapoi spre propriul locaș de carne...

... Însă ceva îi zdruncină gândurile conștiente.

Se opri, încruntându-se. Lumea plăsmuită din Ina-Karekh se afla în urma ei, de parcă asemenea lucruri ar fi avut vreo direcție. Hona-Karekh, tărâmul deșteptării, se găsea înainte. Forma sa din

vis deschise ochii pentru a descoperi că se afla într-o imitație cu umbre cenușii a tărâmului real, unde încordarea și mișcările agitate care umpluseră Sala Bindecuvântărilor cu doar câteva momente înainte încetaseră brusc. Stătea lângă podium, la picioarele mării statui din piatră-de-noapte a Hananjei, însă petiționarul ei plecase. Mni-inh și Învățătorul Yehamwy, care veniseră să supravegheze încercarea ei de foc, se retrăseseră la rândul lor. Sala era tăcută și pustie. Nimeni, în afară de ea.

Tărâmul dintre deșteptare și visare. Hanani se încruntă. Nu plănuise să se oprească aici. Concentrându-se, scotoci din nou umblikehul sufletului ei, pentru a termina călătoria înapoi spre lumea reală, apoi încremeni, auzind ceva. Acolo. Lângă alcovurile de zeciuală, unde Învățăceii-Împărtășitori și acoliții extrăgeau visele din mintea credincioșilor adormiți. Un sunet slab, grav, necunoscut. Piatră măcinată?

Ori răsufllarea vreunei fiare uriașe, grele.

- Hanani.

Nimic din ce apărea între cele două tărâmurii nu era adevărat. Spațiul dintre visare și deșteptare aparținea neantului. Acolo, sufletul putea pluti fără a avea de ce să se agațe, nici peisaje, nici senzații, nici măcar conturul unui gând. Un loc în care puteai foarte ușor să-ți pierzi mințile. Cu ajutorul numelui ei de suflet și al antrenamentului, Hanani se simțea în siguranță, pentru că învățase, cu mult timp în urmă, să ridice o pavază în jurul ei - Sala-Umbrei în acest caz - ori de câte ori călătorea. Totuși, ocolea spațiul pe unde se făcea trecerea dacă reușea, pentru că numai Colectorii puteau naviga prin el cu ușurință. O îngrijora că se trezise aici fără să vrea. Uitându-se printre gene spre alcovuri se întrebă dacă nu cumva uitase vreun pas atunci când îl vindecase pe soldat. Făcuse oare ceva rău când plecase din Ina-Karekh? Era la mijloc viața unui om, avea datoria să fie atentă la orice detaliu.

- Hanani. Tămăduirea s-a terminat. Arată-te.

Ceva se mișca în aerul încremenit de lângă deschiderea unui alcov. Din spatele uneia dintre coloanele împodobite cu flori ale Sălii, care o împiedica să vadă clar. Percepu hotărâre și forță, un

val de răutate ce creștea lent și care mai întâi o necăji, pentru ca apoi s-o îngrozească...

- Hanani.

Sala-Umbrei se cutremură cu totul, după care deveni strălucitoare și se umplu de oameni, pălăvrăgeli și murmure. Hanani respiră profund, clipind când sufletul i se reîntoarce în propria carne. Tărâmul deșteptării. Mentorul, aflat lângă ea, o privea cu o expresie îngrijorată.

- Mni-inh-frate. A fost ceva...

Ea clătină nedumerită din cap.

- Nu terminasem.

- Ai făcut destul, Învățăcel, se auzi un glas tăios.

Yehamwy, un Învățător vânjos, ce începuse să chelească din pricina vârstei, stătea în picioare lângă zona de tămăduire, uitându-se la ea furios. În fața ei, pe unul dintre divanele de lemn pregătite pentru audiențele Împărtășitorului, soldatul lui Hanani zăcea cu fundat în somnul adânc al celor care tocmai se vindecaseră. Hanani se grăbi să-i scoată feșele ca să-i verifice burta. Pielea părea neatinsă și fără cicatrici, deși încă murdară de sângele și mizeria scurse înainte de tămăduire.

- Petiționarul meu e bine, zise ea, ridicându-și privirea spre Yehamwy, nedumerită.

- Nu despre el e vorba, Hanani.

Mni-inh se lăsă pe vine lângă divan și-și puse două degete pe pleoapele soldatului, ca să cerceteze munca lui Hanani. Închise pentru o clipă ochii, care se mișcă rapid pe sub pleoape.

Apoi oftă și se întoarce.

- E bine, într-adevăr. Am să poruncesc să fie chemat cineva din casta lui ca să-l ducă acasă.

Mai puțin nedumerită acum, Hanani privi în jur, în Sala Binecuvântărilor, și se încruntă. Când începuse să se ocupe de soldat, Sala era plină, zumzâind de vocile celor veniți să-și dăruiască ze-ciuiala lunară sau să ceară ajutorul Hetawei, ori doar să șadă pe așternuturile din paie, printre florile de lacrima-lunii, și să se roage. Razele de soare încă se mai strecurau prin ferestrele înalte, cu vitralii

frumos colorate, însă acum, în sală, rămăseseră doar cei aflați pe podium, alături de Hanani și un grup de Împărtășitori și de Santele, ce zăboveau chiar lângă un alcov de zeciuală.

Chiar în locul în care ea văzuse ceva, când se aflase în spațiul dintre tărâmurii. Foarte ciudat. Și era mult prea devreme ca orele pentru muritorii de rând ale Sălii să se fi încheiat.

- Hanani n-a avut nimic de-a face cu asta, zise Mni-inh.

Hanani tresări surprinsă când auzi tonul tăios din vocea mentorului ei. Mni-inh îl privea cu furie pe Învățătorul Yehamwy.

- Băiatul îi aducea zeciuieli, spuse Yehamwy. E limpede că-i implicată.

- Cum?

Era prea adâncită în vis ca să bage de seamă măcar ceva.

- Băiatul avea doar treisprezece ani. Îl fermecase să-i aducă umori, ca un Învățăcel adevărat.

- Și ce dacă? Știi și tu la fel de bine ca mine că permitem acoliților să care umori ori de câte ori dovedesc că au har!

Consilierul clătină din cap.

- Uneori nu sunt îndeajuns de pregătiți. Această întâmplare este urmarea de netăgăduit a folosirii fără de măsură a umorii de către învățăcelul tău...

Mni-inh se îmbătoșă.

- Nu-mi amintesc ca *tu* să fi trecut încercarea Împărtășitorilor de fiecare dată și în fiecare punct al lui, Yehamwy.

- Și dorința băiatului de a-i fi pe plac? Nu trebuie să fii Împărtășitor ca să înțelegi asta. A urmat-o pretutindeni ca un câțel îmblânzit, gata să facă orice pentru a-și spori îngâmfarea. Gata chiar și să încerce un ritual de narcomanție dincolo de priceperea lui.

Lui Hanani îi înțepeniseră genunchii în timpul tămăduirii, în pofida pernei pe care stătea. Se strădui, nesigură, să se ridice în picioare.

- Vă rog...

Cei doi bărbați tăcură, uitându-se la ea. Pe chipul lui Mni-inh apăru pe neașteptate o expresie miloasă. Asta o înspăimântă, pentru că exista un singur băiat despre care puteau vorbi ei.

- Te rog, Mni-inh-frate, spune-mi ce s-a întâmplat cu Dayu.

Mni-inh oftă și-și trecu mâna prin păr.

- În alcovurile de zeciuală s-a petrecut ceva neplăcut, Hanani. Nu știi... Nu-i...

Yehamwy îi reteză vorba cu un gest nerăbdător.

- Ar trebui să știe ce nenorocire a pricinuit. Dacă tu chiar socoți că e îndreptățită să ajungă Împărtașitor, n-o mai cocoloși.

Se întoarse spre ea și, pe chipul lui, Hanani citi amărăciune, dar și satisfacție.

- Un purtător de zeciuală e mort, Împărtașitor-Învățacel. La fel și acolitul Dayuhotem, cel care te ajuta.

Hanani își ținu răsufarea și privi spre Mni-inh, care încuviință sumbru cu o mișcare din cap.

- Dar...

Nu reușea să-și găsească cuvintele. Urechile-i țiuiau, ca și cum vorbele ar fi fost rostite prea tare, deși nimeni n-ar fi îndrăznit să strige în sala Hananjei, la picioarele statuii Ei. Hananja prețuia pacea.

- C... cum? A fost o procedură simplă. Dayu a mai făcut asta înainte, de multe ori, știa toți pașii, chiar dacă era doar un copil...

Un zvăpăiat de copil, un poznaș vesel, pe cât de sâcâitor, pe atât de încântător. Nu și-l putea închipui mort. După cum nu-și putea închipui Soarele încetând să mai strălucească.

- Nu știm ce s-a întâmplat, spuse Mni-inh.

Îi aruncă o privire strivitoare consilierului, care începuse să vorbească.

- *Nu știm.* L-am auzit țipând și, când ne-am dus la alcov, i-am găsit pe el și pe purtătorul de zeciuală fără suflare. Ceva trebuie să se fi întâmplat în timpul zeciuielii.

- Dar Dayu...

Glasul i se stinse după ce-i rosti numele. Mort. Vederea i se înceteșă. Își puse palma la gură, ca și cum ar fi încercat să alunge oroarea din mintea ei. *Mort.*

- Trupurile vor fi cercetate, rosti Mni-inh apăsător. Există narcomanții care pot fi făcute chiar și după ce umblikehul este retezat și care ar putea oferi unele răspunsuri. Până atunci...

Respect pe – Deocamdată, zise Yehamwy, cu puterea dată de Consiliul Căilor, îi poruncesc Învățăcelului-Împărtașitor Hanani să nu mai încerce arta tămăduirii ori a narcomanției, până când nu aflăm rezultatele cercetării.

Se întoarse spre una dintre Santinelele îmbrăcate în negru, care păzeau ușa dinspre Hetawa. Santinela îi privi cu respect.

– Santinelă Mekhi, să-i lămurești și pe frații tăi în această privință.

Santinela, pe al cărui chip serios nu se putea citi nimic, încuviință scurt din cap.

Dayu murise. Hanani se holba la Yehamwy, nemaifiind în stare să gândească. Dayu murise și lumea se încovoiasă, căpătând o formă de nerecunoscut. Hanani ar fi trebuit să se plece cu mâinile întinse pentru a-și exprima smerenia și pentru a arăta că acceptase hotărârea Consiliului. Știa că neputința ei de a se mișca îl va pune pe Mni-inh într-o lumină proastă. Ea însă continuă să se holbeze, împietrită, în pofida încruntăturii consilierului.

– E de datoria Împărtașitorilor să-i pedepsească pe ai lor, spuse Mni-inh.

Vorbise încet, cu blândete, însă Hanani simțea mânia înăbușită din glasul mentorului ei.

– Atunci fă-ți datoria, se răsti Yehamwy.

Privind-o cu răceală pe Hanani, Yehamwy se răsuci pe călcâie și plecă.

Hanani se uită spre mentorul ei, care rămăsese nemișcat, clocotind de furie, aruncând o căutătură feroce în urma consilierului. Părea că pune la cale ceva primejdios. Mânia lui se mai potoli când își coborî ochii asupra ei. Hanani citi în lumina lor atât compătimire, cât și resemnare.

– Îmi pare rău, spuse el. Munca ta cu petiționarul a fost fără cusur. Nu-mi pot închipui că frații noștri de cale te vor respinge din această pricină, dar...

Chipul i se întunecă. Știa politica Hetawei mai bine decât Hanani.

Acesta nu e viitorul pe care mi l-am închipuit, cugetă o parte din ea, în vreme ce restul sufletului vibra, săltând zbuțiat între

durere și neîncredere. *Nu se întâmplă așa ceva.* Se strădui să facă o plecăciune peste brațul întins, dar acesta îi tremură puternic.

– Da, Frate.

Îi atinse mâna din nou.

– L-ai îndrăgit pe băiat. Lasă-mă să chem un Colector.

Promisiunea păcii dăruită de un Colector o ademenea, însă povara amărăciunii copleși orice dorință. Își pierduse cel mai drag prieten din Hetawa și, după cum stăteau lucrurile, avea toate șansele să îl urmeze. Nu voia niciun fel de pace. *Vreau să fie totul ca înainte.*

– Nu, se împotrivi ea. Mulțumesc, Frate, dar aș prefera să rămân singură acum. Pot...

Se chinui să rostească următoarele cuvinte.

– Pot să-l văd pe Dayu?

Mni-inh șovăi o clipă înainte de a răspunde. Atunci Hanani pricepu că ceva rău se petrecuse cu trupul, lui Dayuhotem.

– E doar un înveliș, Hanani, rosti el blând, pe un ton cât mai convingător. Sufletul lui a plecat. Nu te mai chinui.

Dacă Mni-inh nu voia ca ea să vadă trupul însemna că Dayu nu murise în pace. Un suflet care pierea în durere sau teamă ajungea în tărâmurile umbrelor, în sălbăticia întunecată din Ina-Karekh, unde avea să sufere veșnic în mijlocul coșmarurilor nesfârșite. O soartă temută de toți cei ce I se închinau Zeiței Hananja.

Tremurând ca o frunză, Hanani se târî până la o bancă din apropiere, pe care se prăbuși. Simțea nevoia să se ghemuiască în Grădina Apei și să plângă în hohote o zi și o noapte.

Mni-inh îi desluși gândurile.

– Hanani, începu el, după care glasul i se frânse.

Împărtășitorii erau pregătiți să dăruiască alinare după un necaz mare, dar nu aveau harul Colectorilor. Alinarea se bizuia pe vorbe, adeseori lipsite de efect. Hanani nu mai simțise niciodată atât de clar neputința antrenamentului.

Și dacă Învățătorul Yehamwy avea dreptate? șopti un glas slab din mintea lui Hanani. Dacă moartea și osânda veșnică a lui Dayu fuseseră pricinuite de ea?